Anul al 54-lea | 14 Pagini | EXEMPLARUL { In România: 2 lei / In străinătate: 6 lei | 14 Pagini | Nr. 209 Duminică 1 August 1937
P IIII

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ŞI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în ţară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

Micile diferenţe

Spre desperarea populaţiei, preţurile lucrurilor de primă necesitate nu dau un pas înapoi. Grosul populaţiei, mai ales al celei cu venituri fixe — şi mici —, dar cu familiile cele mai împovărate, nu ştiu cum să mai facă faţă nevoilor şi stau cu inima purice oridecâteori se svoneşte o nouă scumpire a vreunuia din articolele indispensabile, cum e posibil să se întâmple cu zahărul.

Ceeace ni se pare, însă, mai mult decât ciudat, este încercarea unor publicişti de a bagateliza sporurile de preţ la anumite articole, socotind că nu se face gaură în cer şi nici în punga consumatorului, dacă sub presiunea anumitor necesităţi se acceptă un adaos oarecare de preţ la aceste „anumite" articole.

Am întâlnit, de pildă, această curioasă argumentare oridecâteori a fost vorba să se scumpiască pâinea, sub presiunea brutarilor şi a morarilor, după cum o întâlnim acum, când e vorba să se scumpiască zahărul, ca urmare a unui îndreptăţit, de altfel, spor de preţ în folosul cultivatorilor de sfeclă.

Am arătat, însă, într'un alt articol, că acest spor ar putea foarte bine să fie trecut asupra fabricilor de zahăr sau asupra Statului prin reducerea unei cote corespunzătoare din taxele pe zahăr şi să fie scutit măcar de data asta consumatorul de noua gloabă ce i se pregăteşte.

Asta este demagogie — ripostează sentenţios apărătorii intereselor trustificate. Căci, ce contează un spor de 5-6 lei — spun ei — la kgr. de zahăr pentru un cetăţean, când consumul anual pe cap de locuitor nu se ridică la mai mult de 5 kgr.?... Cu cei 25-30 lei pe an adăogaţi la bugetul de cheltuieli anuale al unui gospodar nu se creiază niciun dezavantaj serios pentru acesta; în schimb, micul spor dă satisfacţie cultivatorilor de sfeclă şi ajută fără nici un zdruncin la lichidarea unei situaţii delicate.

Or, tocmai în această prezentare a situaţiei stă viţiul argumentării, care tinde s'o justifice. In calculul procentajului consumului de zahăr pe cap de locuitor, populaţia rurală aproape că nici nu contează, zahărul fiind un articol de lux, şi de zile mari pentru ea. Şi aceasta, în primul rând din cauza preţului inabordabil la care se vinde zahărul pe piaţa noastră.

Rămâne însă, populaţia orăşenească şi, din aceasta, cu deosebire categoriile nevoiaşe, familiile cu copii mulţi, mici de tot sau elevi de şcoală. Pentru acestea zahărul, ca şi pâinea, sunt un aliment de zilnică şi indispensabilă consumaţie.

Pentru acestea, un spor de 5-6 lei la kgr. de zahăr, un alt spor de 1-2 lei la fiecare pâine şi un altul de 2 lei la kgr. de mălai, care dela 4 lei se vinde azi cu 6 lei kgr., reprezintă un plus de 150-200 lei pe lună. Suma n'o fi impresionantă pentru cei cari nu sunt constrânşi să-şi gâtuiască necesităţile traiului în limitele unui salariu fix şi de mizerie; dar pentru marea majoritate a populaţiei — salariaţi de stat şi salariaţi particulari, mici meşteşugari sau lucrători cu ziua, pălmaşi, hamali, etc. cari trăesc pe muchea de cuţit a unor salarii subt minimul nevoilor—pentru imensa massă anonimă, care dă busna la vagoanele de clasa II-a ale tramvaielor, ca să economisească diferenţa de un leu, care de cele mai multe ori face pe jos drumul între casă şi slujbă — uneori zeci de km. pe zi — ca să cruţe pâinea copiilor, cel mai mic adaos la cheltuiala zilnică se rezolvă cu o rupere din strictisimul necesar, cu o sângerare care nu arareori ia forme tragice, înregistrate prea adeseori la rubrica întâmplărilor nenorocite din coloanele ziarelor.

Să nu ne jucăm cu astfel de situaţii. Dar nici să nu ni se vorbească de demagogie acolo unde nu este decât cea mai crâncenă şi cea mai înăbuşită suferinţă.

Sufletul tineretului

Valorosul nostru coleg, d. T. Pisani comentează un raport pe care d. N. Petrescu-Zoiţa, inspector general secundar, l-a înaintat ministerului educaţiei naţionale. Il comentează după ce reproduce câteva pasagii din raport.

Trebuie relevat cu un sentiment de satisfacţie că, atât d. Petrescu-Zoiţa cât şi d. Pisani, au curajul, de care se simte atâta nevoie, să spună, fără să fie reţinuţi de consideraţii lăturalnice, adevăruri aşa cum le văd şi le constată. E un curaj care merită toată preţuirea.

Adăogăm că atât raportul care se ocupă de tineretul din şcoalele secundare, cât şi comentariile d-lui Pisani, se caracterizează prin constatări de un pesimism îngrijorător. Nici mai mult, nici mai puţin, se trage concluzia că armata tineretului şcolar este „în criză", este în plină criză morală.

Cauzele acestei alarmante stări de lucruri? Deşi în bună parte sunt cunoscute, este totuşi bine să relevăm două, trei din ele, aşa cum sunt arătate de autorii raportului şi al comentariilor ce însoţesc raportul.

O cauză de căpetenie a crizei morale, ce bântuie în rândurile tineretului de pe băncile şcoalelor secundare, trebuie căutată în influenţa mediului.

„Intregul mediu înconjurător, — scrie în raportul său d. Petrescu-Zoiţa, — are o înrâurire nefastă asupra tineretului. Se observă, aproape în fiecare şcoală, că majorităţii elevilor şi elevelor li lipsesc acele dreprinderi, care corespund unui bun sufletesc moral. Destrăbălarea şi viaţa uşuratecă au înlocuit munca, simţul religios, respectul dreptăţii şi adevărului, respectul faţă de semeni şi faţă de cei mai mari".

Să ni se îngăduie să ne oprim puţin asupra acestei influenţe a mediului înconjurător, mai înainte de a expune celelalte cauze, care au provocat criza morală de care e atins sufletul tineretului şcolar.

Despre oamenii bătrâni se spune că, deseori, dau sfaturi bune, de necaz că nu pot da exemple rele. Cu alte cuvinte, nu din convingere, ci mai de grabă din imposibilitatea de a face altfel, recomandă ei practicarea virtuţilor şi abţinerea dela o viaţă făcută din excese şi păcate. Insă adevărul asupra acestui punct este mai cuprinzător în sensul că deosebirea sau, mai precis, contrastul între ceeace se spune din gură şi ceeace se face în realitate, adică între sfat şi exemplu, se constată nu numai la oamenii cari coboară dealul vieţii.

Toţi ori aproape toţi părinţii dau copiilor lor sfatul, sfat pe care îl repetă de câteva ori pe zi, să nu mintă, să nu săvârşească nici o faptă ori cât de puţin incorectă, să-şi croiască în viaţă drum numai prin muncă onestă, etc.

Sunt însă urmate astfel de sfaturi de către cei ce le împărtăşesc în mod generos? In societatea oamenilor mari, adică în ceeace numim „mediu înconjurător", nu minte nimeni, nu săvârşeşte nimeni o faptă incorectă, nu-şi croeşte nimeni drum în viaţă prin mijloace lăturalnice şi de cele mai multe ori foarte puţin oneste?

Morala fabulei este simplă şi evidentă. Să fie bun „mediul inconjurător", pentru ca şi tineretul să fie influenţat în bine.

O altă criză de decădere morală a tineretului şcolar, d. Petrescu-Zoiţa o găseşte în predilecţia bolnăvicioasă ce au tinerii pentru scrierile cu caracter pornografic. Iar în forma unei întrebări pe care o reproducem textual, face o afirmaţie de o deosebită gravitate:

„Ce să mai zicem, declară d-sa, în cazurile când chiar unii profesori sunt susţinătorii literaturii bolnave sau în care chiar manualele de şcoală strecoară grosolane greşeli sau neiertate pasagii indecente?"

Această mărturisire făcută în cunoştinţă de cauză, aşa că exactitatea ei nu poate fi pusă la îndoială, îndeamnă pe d. Pisani ca, în sinceritatea de care dă dovadă în toate ocaziunile, să se ridice cu toată puterea talentului şi convingerii sale, împotriva şcoalei care, în loc de „aşezământ de învăţătură", a ajuns mai de grabă „o tarabă negustorească", împotriva şcoalei „cu zile de odihnă mai numeroase decât cele de muncă", împotriva şcoalei care are în sânul ei „atâţia profesori nepregătiţi, atâtea manuale didactice pline cu grosolane greşeli sau neiertate pasagii indecente".

Venind la tămăduirea răului, d. Petrescu-Zoiţa propune, între altele, un control cât mai serios al publicaţiilor şi o cenzură cât mai severă, chiar „tiranică". D. Pisani însă susţine că răul nu poate fi îndreptat şi şcoala nu poate fi ridicată, de cât atunci când se va isprăvi cu politicianismul, când se va înceta ca în fiecare profesor sau în fiecare părinte să se vadă un vot sau un agent electoral.

In adevăr, despoliticianizarea învăţământului este leacul ce se impune cu toată urgenţa.

N. BATZARIA

Faruk I a fost investit Rege al Egiptului

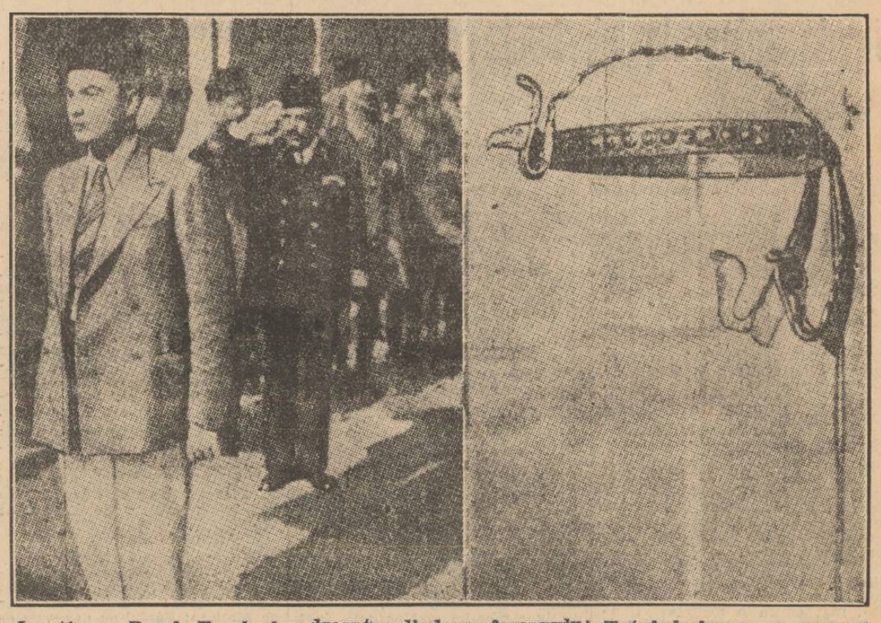

La stânga: Regele Faruk; la dreapta: diadema faraonului Tut-Ank-Amon, cu care a fost încoronat noul Rege

Preţul grâului

de NICOLAE MAREŞ

—oxo—

In două articole cu acelaş titlu „Sărmani agricultori", unul al d-lui Tancred Constantinescu, apărut în „Universul", şi altul al d-lui Brancovici, apărut în „Argus", se caută a se stabili — dupe preţurile mondiale — preţul grâului nostru la export.

D. Tancred Constantinescu susţine că acest preţ ar trebui să fie, 80.000 lei vagonul, iar d. Brancovici, fără a fixa o cifră, ajunge la concluzia că preţul actual de cca. 52.000 lei este cel care corespunde realităţii.

Intrebarea ce-şi pun agricultorii este: cine are dreptate?

Grâul de 78 kg. cu 3% corpuri străine, valorează la Rotterdam 8,40 fl. olandezi suta de kilograme; dacă socotim florinul după *cursul oficial* al Băncii Naţionale la lei 74,11, obţinem 62.252 lei vagonul Rotterdam, din care scăzând cheltuelile de cca. 10.000 lei la vagon transport, etc. avem nett 52.000 lei vagonul Constanţa. Dacă însă socotim fl. olandez la cursul liber, *adică cel adevărat*, de 92 lei, cât îl plăteşte orice muritor, obţinem 77.280 lei, din care scăzând cheltuelile de 10.000 lei, ar rămâne la Constanţa 67.280 lei pentru vagonul de grâu.

Cu alte cuvinte, fiindcă primatul agriculturii e postulatul de căpetenie al guvernului, se percepe un impozit indirect de cca. 15.000 lei la vagonul de grâu, sau la 80.000 de vagoane, — disponibilul ce oficialitatea dă pentru export, — un miliard două sute milioane lei; adică s'a luptat ani dearândul pentru desfiinţarea taxelor de export, care au dus pe agricultori la conversiunea datoriilor agricole, pentru ca astăzi să se reinfiinţeze sub forma, subevaluării devizelor.

Dar am voii să ştim şi noi ce înseamnă cursul oficial al devizelor? O bună politică financiară şi economică ar trebui să se razeme pe realităţile ce rezultă din legea cererei şi ofertei, iar nu pe cifre fictive: cine stabileşte şi după ce norme acest curs oficial, care este cu 30% sub preţul real, şi care reduce cu acelaş procent venitul *numai* al agricultorilor?

Ni se va spune: dar devizele ce s'au dat agricultorilor de Banca Naţională nu reprezintă nimic? De exemplul, pentru plata a 40 vagoane sfoară de Manilla, Banca Naţională a socotit cursul lirei sterline la 710 lei în loc de 890 cursul liber.

Să vedem!

Un calcul sumar, dă o reducere de cca. 9 milioane la 40 de vagoane sfoară de Manilla, faţă de 1 miliard 200 de milioane impozite indirecte luate numai dupe grâul exportat; şi ce năduşeli ca să trecem prin purgatoriul vămilor, contingentărilor, etc.

Nu ar fi mai raţional ca Statul să-şi cumpere devizele ca orice simplu particular şi publicul şi el? Sigur că da. Şi ar mai fi încă un folos: nemai avându-se la dispoziţie devize eftine la Banca Naţională, nu s'ar mai îmbulzi toţi funcţionarii publici şi paraziţii partidelor, cari au umplut expoziţia din Paris şi misiuni peste misiuni!

Şi fiindcă suntem la *„primatul agriculturii"* iată un alt curios exemplu de valorificare a preţului grâului intern.

Prin decretul regal 2786/9 Iulie 1937, s'a înfiinţat o taxă de 90 bani pe kg. de făină de grâu, aşa zisă pentru valorificarea grâului; adică se apasă preţul intern cu 9.000 lei la vagon.

Această taxă era justificată anii trecuţi, când preţul grâului era ridicol; dar valorificare astăzi nu mai există, ea făcându-se automat prin ridicarea preţului mondial: la serviciul respectiv au rămas numai funcţionari, pentru a încasa lefuri; din contră, după cum am arătat mai sus, există reducerea preţului grâului la export.

Socotind că numai una sută mii vagoane grâu, din 180.000 vag. necesare consumului intern, ar fi transformate prin mori în făină, iată deci un nou impozit de 900 milioane pe capul agriculturii.

Unde se duc aceşti 900 milioane lei?

Decretul lege ne explică: Cu 10% din acest fond, conform art. 4 al Decretului, se ajută *Cooperativele funcţionarilor publici* (?!), iar art. 44 complectează:

„In vederea organizării şi controlului operaţiunilor de valorificare şi pe baza fondurilor ce vor rezulta din taxele de valorificare, Banca Naţională este autorizată a pune la dispoziţia ministerelor de agricultură şi domenii şi Cooperaţiei — după cererea acestora — câte două milioane lunar cu începere dela 1 Iulie a. c.

„Acest fond precum şi fondul pentru încurajarea cooperativelor de funcţionari publici, prevăzut la art.4, va fi administrat şi întrebuinţat, prin derogare dela legea comptabilităţii publice, numai pe baza deciziunilor Ministerului Agriculturii şi domeniilor şi cel al Cooperaţiei".

Şi mai jos se spune că restul ce mai rămâne se va întrebuinţa pentru investiţiuni şi acţiuni necesare promovării agriculturii?!

Deci scurt şi cuprinzător.

Fără nici un control se dă la Cooperativele funcţionarilor publici — care le cunoaşte o lume întreagă ce treabă au făcut şi ce abuzuri ascund — o sumă respectabilă „à fond perdu", restul se distribue de miniştrii respectivi fără nici un control, fiindcă se derogă dela legea comptabilităţii publice.

Iată deci ce se reduc cuvintele goale de „primatul agriculturii" şi „valorificarea grâului", cu care ne tot încântă ministerul Cooperaţiei spre a avea la îndemână fonduri de mânuit în afară de legea comptabilităţii.

Nu avem oare dreptul să fim cuprinşi de mare jale şi să strigăm cu toţii nu numai sărmani agricultori, dar sărmană ţară?

CURIERUL PARISULUI

Chemare la ordine

de POMPILIU PĂLTĂNEA

Paris, 26 Iulie

Atât socialiştii, cât şi comuniştii, au proclamat solemn în repetate rânduri — şi în primul rând la Cameră — că vor sprijini în mod leal guvernul pe care l-a constituit şi-l prezidează d. Camille Chautemps. Totuşi, reprezentanţii ambelor partide marxiste, a căror fuzionare e stăruitor dorită de extremişti, invocând deciziile congreselor respective din Marsilia şi din Montreuil, critică vehement ori sarcastic, prin discursuri, afişe şi ziare, măsurile financiare şi fiscale, la care a fost restrâns să recurgă d. Bonnet, şi pe care le prezintă ca injuste sau ineficace, preconizând în locul lor soluţii drastice, adică revoluţionare, ce figurează în programul neaplicat al frontului popular ori ce trebuiesc inscrise în suplimentul cu care vor să se completeze de urgenţă programul iniţial.

Campania comuniştilor şi a socialiştilor urmăreşte, negreşit, anumite scopuri electorale, alegerile cantonale ce se apropie fiind menite, precât speră şi caută extremiştii, să le aducă „revanşa" împotriva „reacţionarilor, capitaliştilor şi trusturilor", cărora marxiştii le atribue înfrângerea primului cabinet al frontului popular. Deasemeni, campania comunisto-socialistă tinde, fără îndoială, la concentrarea forţelor revoluţionare în vederea unei noui experienţe de guvernare exclusiv şi profund colectivistă.

Ceeace interesează, însă, momentan în chip deosebit, e că această campanie a comuniştilor şi a socialiştilor are caracterul unei ofensive antiministeriale, întrucât, prin îndoiala pe care o deşteaptă asupra sincerităţii cu care o importantă fracţiune a frontului popular aderează şi colaborează la opera de restaurare financiară şi economică întreprinsă şi condusă de partidul radical, membru al cartelului, pune în discuţie autoritatea, coheziunea şi stabilitatea actualului cabinet.

(Continuare in pag. 2-a)

Guvernamentalii au pierdut

peste 30.000 oameni in ultimele lupte dela Madrid

—xox—

Declaraţiile generalului Franco

Salamanca, 29 (Rador). — Corespondentul agenţiei „Havas" transmite:

Generalul Franco, care asigură personal conducerea contra ofensivei dela Brunete, s'a înapoiat aci declarând că este complet satisfăcut de rezultatele obţinute de trupele naţionaliste la Brunete şi că are cea mai mare încredere în modul cum vor decurge luptele viitoare în acest sector.

Trupele generalului republican Miaja, a adăogat generalul Franco, au pierdut în ultimele lupte peste 30.000 oameni.

*

Navalcarnero, 29 (Rador).- Trimisul special al agenţiei „Havas" anunţă:

Brigăzile sanitare naţionaliste au înmormântat ieri în sectorul Brunete - Villanueva peste 6000 cadavre.

Iniţiativa pe frontul Madrid aparţine acum naţionaliştilor.

Pe ziua de ieri nu se semnalează nici o acţiune importantă, naţionaliştii mărginindu-se să procedeze la înmormântarea cadavrelor de pe câmpul de luptă, pentru a evita propagarea epidemiilor.

*

Avila, 29 (Rador). — *Corespondentul agenţiei „Havas" transmite:*

Aviaţia naţionalistă a bombardat ieri poziţiile guvernamentale şi centrele de aviaţie republicane instalate în spatele frontului.

Trupele naţionaliste au pus mâna pe numeroase documente militare, în special pe planul pentru apărara Madridului, cu ocazia ocupării postului de comandă al forţelor guvernamentale dela Casas Rojas, de pe frontul Madrid.

ATAC GUVERNAMENTAL RESPINS LÂNGĂ SANTANDER

Bilbao, 29 (Rador). — Corespondentul agenţiei „Havas" transmite:

Comandantul trupelor guvernamentale a trimes din nou forţele sale la atacul localităţilor Castroalen şi Nevara, pe cari naţionaliştii le-au cucerit acum trei săptămâni.

Poziţia este foarte importantă, fiind bine întărită, pentru desfăşurarea luptelor viitoare. Ea comandă întregul teren de la sud-est de Santander şi de aceea, comandantul republican îi acordă o mare importanţă.

Eri în zorii zilei guvernamentalii au atacat cu patru batalioane.

Incercarea lor a fost însă oprită imediat de aviaţia naţionalistă, care bombardând concentrările guvernamentalilor, din spatele primelor linii, a determinat plecarea lor la asalt mai înainte de ora fixată. Unele detaşamente au ajuns până în apropierea liniilor naţionaliste, însă au trebuit să se retragă din cauza focului nimicitor al mortierelor şi mitralierelor naţionaliste.

La ora 18 miliţienii au trebuit să părăsească încercarea, lăsând pe teren numeroşi morţi.

VAS SPANIOL SCUFUNDAT DE UN SUBMARIN

Marsilia, 29 (Rador). — Trei vase de comerţ spaniole, plecate din Marsilia spre Spania, au fost atacate în largul portului Grau du Roi de un submarin a cărui naţionalitate nu se cunoaşte.

Unul dinre aceste vase s'a scufundat în dreptul farului Estignette. Celelalte două vase au putut să se refugieze în apropiere de portul Grau du Roi, un mic port de pe coasta Atlanticului.

VAS FRANCEZ SECHESTRAT DE NAŢIONALIŞTI

Marsilia, 29. (Rador). — Ştiri primite din Valencia anunţă că micul vas „Riri", sub pavilion francez, care asigură serviciul între Marsilia şi Alicante, ar fi fost torpilat de vasele naţionaliste spaniole.

După informaţiile primite aci reiese însă că vasul „Riri" a fost numai somat să se oprească, prin lovituri de tun, de către crucişetorul naţionalist „Canaris", pe când naviga în apele din largul insulelor Baleare. Vasul „Riri" a fost apoi condus în portul Palma de Majorca.

Pe bordul vasului se aflau 100 tone zahăr şi 25 tone lapte condensat. Vasul „Riri" plecase la 21 Iulie dela Marsilia spre Alicante.

SINUCIDEREA UNUI GENERAL SOVIETIC

Paris, 29 (Radio-Central). — *„Le Jour" anunţă din sursă spaniolă naţionalistă că generalul sovietic Vladimir Arugenskij, comandantul brigăzii 4 internaţionale, s'a sinucis în urma înfrângerii trupelor guvernamentale spaniole la Cuenca.*

Aghiotantul generalului, Vilanove, şi numeroşi ofiţeri ai statului său major au fost luaţi prizonieri de trupele naţiona-

O BRIGADA A EMIGRANŢILOR RUŞI IN RANDURILE NAŢIONALIŞTILOR

Paris, 28 (Radio-Central). — „Ce Soir" afirmă că fostul general ţarist Constantin Zaharov, care locuia la München, a plecat în Austria, iar de acolo va face o călătorie în Europa.

Scopul acestei călătorii este de a înfiinţa o brigadă a emigranţilor ruşi, care să lupte în armata generalului Franco. Brigada emigranţilor ruşi va număra 5 mii soldaţi şi urmează să fie înfiinţată până la sfârşitul lunii Septembrie. Generalul Zaharov s'a dus mai întâi la Linz, iar de acolo se va duce la Budapesta.

Un convoi de camioane blindate naţionaliste în drum spre Santander

Atac banditesc

pe şos. Ploeşti-Slănic

Un student omorât de un tâlhar

Ploeşti, 29 Iulie

Am scris în ziarul nostru, despre două atacuri banditeşti, săvârşite acum câteva seri, pe şoseaua Ploeşti-Câmpina, când automobilele unor ingineri au fost atacate cu focuri de armă şi cu pietre. Datorită prezenţei de spirit a conducătorilor, cari au dat viteză maşinilor, nu s'a înregistrat atunci nimic grav.

Astăzi, la orele 2 d. a., s'a săvârşit un nou atac banditesc, de data aceasta pe şoseaua Slănicului.

Din Ploeşti a plecat, după amiază, o căruţă cu produse C. A. M., proprietatea comerciantului Nicolae Miu, din Băicoiu, în care se afla o mare cantitate de marfă, în valoare de circa 300 mii lei.

Căruţa era condusă de un băiat al comerciantului, anume Constantin, în etate de 21 ani, student în anul II la farmacie. El avea şi o servietă, cu 100 mii lei, ridicaţi dela o bancă din Ploeşti, pe cari îi ducea tatălui său. Lângă student călătorea un frate de al său mai mic, Alexandru, în etate de 13 ani.

In apropiere de comuna Găgeni, la km. 8, în timp ce treceau prin pădurea dintre Găgeni şi Tintea, la 100 metri depărtare de linia ferată Ploeşti-Slănic Prahova, a apărut din desişul pădurii un necunoscut înarmat cu o puşcă de vânătoare. Acesta a strigat celor din căruţă să oprească şi să coboare.

Studentul nu şi-a pierdut însă prezenţa de spirit şi bănuind intenţiile necunoscutului, a dat bice cailor pornind în goană.

Tâlharul a descărcat atunci arma asupra celor doi tineri. Incărcătura de alice de lup a isbit în inimă pe student, omorîndu-l pe loc, şi a rănit grav la braţul stâng pe fratele său mai mic.

In acest timp a apărut pe şosea o maşină şi o bicicletă, venind dinspre Băicoiu.

Noii sosiţi au fost puşi în cunoştinţă de tânărul Alexandru N. Miu de cele întâmplate. Tâlharul se făcuse nevăzut în desişul pădurii. Cu toate străduinţele trecătorilor, nu i s'a putut da de urmă.

Au fost înştiinţaţi imediat părinţii celor doi tineri şi autorităţile.

La faţa locului, au plecat d. prim-procuror C. Ghiţescu, maior Virgil Ariton comandantul legiunii de jandarmi şi Vasiliu medicul legist al tribunalului.

Cazul a produs o profundă impresie în rândurile populaţiei din regiune.